

Școala doctorală de Teologie

Domeniul de doctorat: Teologie

REZUMATUL TEZEI DE DOCTORAT

L.U.C.A. (Last Universal Common Ancestor – strămoșul comun) o analiză științifică și patristică despre înnoirea omului

Doctorand:

Pr. Dr. (medic) Drd. (Th.D) Alexandru Anastasiu

Conducător de doctorat:

Pr. Conf. Univ. Dr. Habil. Nicolae Moșoiu

Tema principală pe care am ales-o este una care a schimbat din rădăcini viața și mentalitatea din zilele noastre – *originea omului*. Ea este potrivită pentru acest studiu și cu pregătirea noastră dublă (atât în domeniul teologic, cât și în cel medical). Din cauza fondului religios contemporan oamenii sunt profund influențați de teism (credița într-un Dumnezeu vag – un ceva superior care ghidează, în loc de Cineva Creator, Proniator, Judecător și Mângâietor). Acest teism denaturează atât credința și morala, cât și viața omului de zi cu zi.

Există multe teorii, experimente și experiențe ale oamenilor de știință contemporani, susținuți de politica globalizantă și relativizantă, prin care ateismul se poate combate eficient, propunând teismul ca religie universală. Cei care doresc să schimbe radical paradigma utopiei contemporane și să o înlocuiască cu alta nu sunt mulțumiți de ateism fiindcă el nu aduce un aport substanțial la efortul lor de contopire depersonalizantă a umanității așa cum poate aduce râvna religioasă îndrumată către un scop mincinos.

Dar, chiar dacă nu ne miră, aceasta nu înseamnă că putem fi de acord cu această confuzie între minciuni și adevăr, între erori și realitate, generată de căutarea sincretică a asemănărilor și neglijarea diplomatic-politică a deosebirilor, fiindcă triumful religiozității asupra ateismului și propovăduirea fățișă, peste tot, a teismului nu-i mulțumește pe cei care vor să-I slujească lui Dumnezeu și semenilor lor deplin, până la capăt, pentru a ajunge la adevărul care eliberează. Nu este suficientă doar înfrângerea ateismului. Este o meteahnă a noastră, a celor care am trăit în socialism și am luptat cu învățăturile stupide „socialist-științifice” ce-L negau pe Dumnezeu, să credem că dacă am dovedit cu ajutorul științei că undeva, cândva, există un ceva care le ghidează pe toate, adică un fel de Dumnezeu (nu contează cum și de care), am ajuns la liman. Suntem datori să observăm că teismul este mult mai eficient (ca drog înlocuitor al vieții duhovnicești, ca sentiment religios estompat care provoacă mulțumire de sine) în deraparea de la normalitatea relației personale, plină de umilință, cu Sfânta Treime (Singura care poate vindeca de patimi și poate face pe om fericit). Un teist nu poate evada din închisoarea absurdității chinuitoare, dar se poate păcăli că este sfânt sau măcar credincios. Această păcăleală îl face pasionat de starea sa, fanatic în credința sa și un propovăduitor foarte sârguincios al noului păgânism.

Cunoașterea adevărului în legătură cu firea, cu originea, cu sensul și cu scopul său final îi dă omului o mare libertate, îi limpezește înțelegerea, făcându-l capabil să aibă un contact ferm atât cu pământul, cât și cu cerul. Pentru a cuceri omeniirea, trebuie să pui stăpânire pe mințile oamenilor. De aceea se duce o luptă ideologică foarte bine concertată, orientată spre o strategie cu bătaie lungă care are drept scop denaturarea înțelegerii omenești. Rostul nostru este de a aduce în fața fraților noștri Cuvântul viu al lui Dumnezeu care taie, prin graiul Sfinților Părinți, orice nod încâlcit cu vicleșug în firul gândirii.

Pentru că originea omului este un subiect dezbătut și de știință și de credință, este necesară o abordare dublă. Se crede că fiecare din aceste tipuri de cunoaștere ar dezbate aspecte diferite ale antropologiei, dar, în realitate, este doar o diferență de limbaj. Revelația ne descoperă și realitatea firii create, nu numai revărsările energiei necreate, iar știința nu numai că este acaparată de o metafizică care deformează înțelegerea naturii, dar îndrăznește nesăbuit să tragă concluzii și despre lumea nevăzută. Revelația dumnezeiască este cea care ne scoate din capcana acestei metafizici, oferind interpretarea corectă a datelor științifice, tehnologia modernă adăugându-se în acest fel, ca ajutor în contemplația naturală.

Foarte mulți teologi sunt derutați și paralizați de afirmațiile oamenilor de știință, neînțelegând că ultimii abordează problema originii omului nu din perspectiva unei realități științifice incontestabile, ci dintr-o mentalitate religioasă greșită, de care poate nici chiar ei înșiși nu sunt conștienți. De aceea, complexați de lipsa lor de specializare în domeniul științific, pentru a dovedi că religia nu minte (ci este confirmată de știința contemporană), încearcă să adapteze revelația în așa fel încât să se potrivească axiomelor evoluționiste pe care le iau de bune. Nu realizează că știința e relativă și plină de erori care ar trebui deosebite cu strictețe de faptele științifice incontestabile, doar astfel ajungându-se la simfonia revelației prin Scriptură și prin natură.

În același timp foarte mulți oameni de știință, cu concepții metafizice preluate din religia cu care au fost îndoctrinați de către „teologi” care au mutat hotarele Sfinților Părinți, fiind complexați de neștiința lor în domeniul teologiei, cred că Îi aduc o bună slujire lui Dumnezeu propovăduind o antropologie religioasă evoluționist-teistă, neînțelegând că ajung în contradicție cu realitatea revelată, cu voile și cugetele lui Dumnezeu. Iar aceasta nu-i afectează doar pe ei, ci pe mulți, fiindcă, azi, oamenii de știință sunt un reper important, astfel că pot face un mare bine, atunci când propovăduiesc Ortodoxia, dar pot face, din păcate, și un mare rău, atunci când propovăduiesc ateismul sau, mai grav, teismul amețitor.

Nu ne așteptăm ca oamenii de știință, formați încă de pe băncile școlii de ideologia evoluționist-teistă (impusă global) și dornici să slujească curentului oficial științific („mainstream”), fie dintr-o încredere oarbă, fie din vreun interes personal, să accepte sau să confirme concluziile trase de studiul nostru (pe care ni le asumăm atât datorită mărturiei unor oameni de știință extrem de competenți, cât și din cauza coerenței lor științifice, dar, mai ales, datorită conformării lor cu revelația).

Însă, suntem convinși că există foarte mulți oameni de știință care sunt onești în cercetările lor și care observă, cu perspicacitate, faptul că adevărul științific este extrem de relativ, redus și insuficient, că dogmele „absolute” și modelele științifice, din orice ramură, cât de avansată și specializată ar fi, fie evoluționiste, fie creaționiste, se succed cu repeziciune, contrazicându-se unele pe altele, pe de o parte, iar, pe de alta, că progresul autentic în cunoașterea științifică duce, din ce în ce mai mult, pe orice cercetător al adevărului, la concluzia că știința este foarte limitată în orizont și finalitate, că nu a putut atinge nici măcar cunoașterea superficială a scoarței creației, astfel că nicidecum nu va putea ajunge la o cunoaștere deplină a ei, indiferent de progresul ei tehnologic și de timpul care va mai trece până la sfârșit.

De aceea, luând ca model pe Sfinții Părinți, nu dorim să ne atașăm de vreun model științific, nici măcar de cel mai perfect model creaționist, fiindcă toate sunt caduce, fragile, subiective și lesne de combătut, atât azi, cât și în viitor, având în vedere că originile nu se pot cunoaște decât profetic, iar nu științific (decât prin revelație, iar nu prin speculație). Toți creștinii, fie oameni simpli, fie savanți, suntem datori să nu ne facem vreo dogmă, nici măcar științifică, din părerea vreunei rațiuni autonome trecătoare, știind bine că numai descoperirea și vederea dumnezeiască pot aduce o cunoaștere absolută, cu neputință de tăgăduit sau de schimbat.

Teza, în legătură cu cele de mai sus, și-a propus să afle un răspuns, cât mai centrat, legat de o problemă esențială:

Problema cercetării

Este posibilă înnoirea firii omului? Dacă da, se face prin schimbarea rațiunii firii sale sau a modului ei de lucru? Este posibilă schimbarea rațiunii firii? Există un strămoș comun al tuturor făpturilor (L.U.C.A.¹) sau fiecare specie are strămoșii ei comuni specifici (în cazul omului, persoanele istorice Adam și Eva), făcuți direct de Dumnezeu din nimic, diferiți de strămoșii celorlalte feluri de făpturi? Ce spun despre aceste lucruri Sfinții Părinți, ereziarhii și oamenii de știință – de-a lungul timpului și azi?

Pentru răspunde la problema cercetării și a înțelege care este realitatea originilor și cum au apărut descentrările mentalității omenești, legate de cunoașterea lor, am parcurs, de-a lungul tezei, istoria ideologiei evoluționiste (religioasă și științifică), date științifice și interpretările lor, dar și revelația lui Dumnezeu, prin Sfinții Părinți, în legătură cu omul (privind atât facerea, rațiunile firii și scopul lui, cât și căderea și schimbările modului său de a fi și a lucra) ajungând la mai multe concluzii lămuritoare.

¹ L.U.C.A. („Last Universal Common Ancestor” = *Ultimul strămoș comun universal* – lb. engl.) Cea mai recentă specie, din care provin toate speciile înrudite care trăiesc acum pe pământ – nu în realitate, ci în biologia și genealogia evoluționiste.

Concluzia cap. „L.U.C.A. din perspectiva gândirii religioase”

Am observat că primul care a vrut să-și înnoiască, într-un mod imposibil, firea (prin schimbarea rațiunilor ei, adică să se transforme din făptură în Dumnezeu după fire), a fost Lucifer. Lui i-au urmat și toți ceilalți îngeri căzuți, fascinați fiind de gândirea lui nălucitoare. Lucifer l-a corupt pe Adam, prin Eva, cu aceeași dorință, însă ei s-au pocăit. Întregul neam omenesc, cu puține excepții, și-a cultivat această mentalitate, răspândită prin barbarism, scitism, păgânism (elinism)², origenism și urmașii lui ideologici. Iudaismul, la cealaltă extremă, s-a luptat împotriva înnoirii firii (prin aceasta mutilând-o și hulind-o că ar fi rea sau necurată, uitând că Dumnezeu le-a făcut pe toate bune foarte), fixându-se, în mod rigid, într-un ritual trupesc, reducându-se la literă și suprimând astfel năzuința omului de a își schimba modul de lucru, de a se înduhovnici, adică de a se îndumnezei prin har.

Barbarismul a durat zece generații (de la Adam la Noe – adică până la Potop). În cadrul acestei credințe, oamenii – în afara seminției lui Set (până la amestecarea acestora cu seminția lui Cain) și a dreptilor Enos, Cainan, Maleleil, Iared, Enoh, Matusala, Lameh, Noe, Sem și Iafet, cu cei ai lor – nu aveau nici căpetenie, nici conglăsuire, ci credeau și făceau tot ce era după placul voii lor. Aceasta a dus atât la combaterea științei performante, procești și doxologice originale, cât și la pierderea legăturii harice, ortodoxe, cu Dumnezeu (păstrate cu sfințenie de Adam și cei care l-au urmat, enumerați mai sus). S-au izvodit, în locul acestora, sub insuflarea demonilor, atât o știință egoistă, spre dobândirea plăcerilor proprii, în detrimentul celorlalți și prin vătămarea lor, amestecată cu magia, cât și o religie centrată pe sine, în care se căutau puteri mai presus de fire, dar fără de Dumnezeu, care a dus la căderea în josnicia subfirescului și la schimbarea modului de lucru al firii într-unul atât de diavolesc, încât s-au slujit până și trupurile.

Scitismul (similar ca manifestări cu barbarismul) a durat din zilele lui Noe, de după Potop, până la câțiva ani după zidirea turnului din Babilon (Falec și Ragav), când a devenit legat de Sciția și de locuitorii ei, de pe vremea lui Tiras (strămoșul tracilor). Un reprezentant însemnat al lui a fost Nimrod (Zoroastru I), și el uriaș, care a ajuns la cârma lumii ca primul tiran (prin vrăjitorie și perpetuarea științei autonome de dinainte de Potop, înjugată la religia propriilor opinii). El a izvodit *zoroastrismul*, în forma lui inițială, adică un păgânism fără idoli, dar având panteismul stihiiilor ca esență a lui. Nimrod a convins pe toate semințiile (71 la număr), în afară de seminția lui Eber, să participe la construirea turnului mândriei, al lumii autonome de Dumnezeu, din Babilon, urmată de amestecarea limbilor după cele 72 de neamuri și apariția unor slujiri grave ale trupurilor de alt tip decât cele dinainte de Potop.

Zoroastrismul, păgânismul ideilor mai mult decât al idolilor, al esențelor mai mult decât al formelor, al noumenelor mai mult decât al fenomenelor, metafizic mai mult decât fizic, este foarte important, fiindcă s-a perpetuat până azi, de-a lungul istoriei, intrând prin metafizica religioasă și în evoluționismul de azi. Desigur că, în timp, pentru a supraviețui, a împrumutat, la început idoli ai neamurilor, iar mai apoi chiar și idei creștine, doar ca să poată cuceri, prin ecumenismul său, pe cât mai mulți, dar aceasta nu-l face mai bogat, ci mai periculos, mai greu de identificat și mai mimetic. Mulțimea asemănărilor din el cu Adevărul, face dificilă, dar nu imposibilă, identificarea deosebirilor mincinoase. El este foarte influent azi, prin mentalitatea teistă dominantă, dar e totuși posibil să fie depistat, iar oamenii afectați de el să fie vindecați, însă numai prin antidoturile extrase (din religii și știință) de către Ortodoxie, bogată în învățăturile lămurite ale revelației. Au fost trei Zoroaștri, de-a lungul istoriei, și mai multe forme de zoroastrism, printre care cel mai recent și mai influent fiind zoroastrismul lui Nietzsche, cunoscut și sub numele de relativism sau nihilism – dorința dobândirii supra-omului, izvodită de el, fiind motorul evoluționismului contemporan, a celui de tip fanatic.

² Col 3,11 „unde nu mai este *elin și iudeu*, tăiere împrejur și netăiere împrejur, *barbar, scit*, rob ori liber, ci toate și întru toți Hristos”.

Dacă zoroastrismul este internațional, cu tendința de universal, fiind esența păgânismului, odată cu amestecarea limbilor și apariția neamurilor, deosebite de hotare lingvistice și frontiere de stat, păgânismul a căpătat eroi și idoli specifici, ramificându-se în mai multe forme, cu trăsături atât comune, dar și particulare. Fondarea idolatriei, cunoscută și sub numele de elinism, fiindcă elenii au fost cei mai râvnitori izvoditori și propovăduitori ai ei, atât prin filozofie și cuvinte, cât și prin științe și arte, a constat într-o instituire de civilizație și legi, în paralel cu zeificarea celor admirați (strămoși, vrăjitori, viteji, puternici trupește), cu reprezentarea lor prin diferite meșteșuguri (mai întâi sub formă de pictură – de pe vremea lui Seruh, fiul lui Ragav și străbunicul lui Avraam – iar apoi sub formă de statui de piatră, metale prețioase sau lemn – de pe vremea lui Tara, tatăl lui Avraam). Am urmărit firul istoric al idolatriei și al învățăturilor ei transformist/evoluționiste prin evoluționismul sumeriano-akkadian (numit de cei vechi caldeean sau babilonean), egiptean, elen, hindus și nordic, nu fiindcă nu ar fi existat și altfel de particularizări, ci fiindcă acestea sunt cele mai renumite și popularizate azi, hinduismul fiind cel cu impactul modern cel mai mare (fiind calchiat, ca învățătură, în evoluționism, și, ca practică, în tânjirea teistă după o falsă îndumnezeire).

Ajungând la zilele de după Hristos, când avem ca repere diferiți renumiți ereziarhi, întemeietori de eresuri, secte și curente metafizico-religioase, am observat că, în toate cazurile, există o legătură între viața pătimașă a lor și dogmele lor mincinoase. De multe ori ideile eretice, în general, dar și relativismul, nihilismul și evoluționismul, în special, au fost insuflate sau chiar dictate de demoni, într-o stare de entuziasm demonic (sau de extaz bolnăvicios, religios) ca și religiile păgâne, demonii încercând să copieze și să înlocuiască extazul dumnezeiesc, pentru a mima și substitui revelația căii vieții cu înșelarea dogmatică a căii morții.

Lui Origen i-am dedicat un capitol distinct, de mare amploare, fiindcă, pe de o parte, el este cel care a camuflat păgânismul și ideile evoluționiste în stil și limbaj creștine, devenind tatăl tuturor ereziilor, iar pe de alta, fiindcă mulți aderenți ai ideilor lui, nedeosebindu-le de ideile revelate ale Sfinților Părinți, le confundă cu învățăturile patristice, dând acces și evoluționismului teist, origenist în esența lui, să fie confundat cu Ortodoxia, iar stâlpii lui să fie confundați cu marii Sfinți și Învățători ai lumii. În acest sens, plecându-se de la istoria denaturată tendențios de Eusebiu de Cezareea se sugerează că Origen ar fi murit ca mucenic, pentru a-i consfinți și accepta scrierile, când, de fapt, a fost lăsat de Dumnezeu special să se lepede de Hristos, de mai multe ori în viață, ultima dată chiar înainte de moarte, tocmai pentru ca toți să se lămurească și să-i respingă învățăturile lui evoluționist-păgâne, prezentate mai amănunțit în cap. „Origen, tatăl evoluționismului «creștin»”.

Am arătat apoi cum gânditori romano-catolici au preluat, origenismul și l-au predat, într-un mod disimulat, evoluționismului. Unii reformatori și-au dorit să se întoarcă la Biserica Primară. Dar, fiindcă s-au bazat pe puterile lor omenești, printr-o metodă istorico-critică, fără să caute înțelesurile depline, revelate Sfinților Părinți, au păstrat, fără să-și dea seama, ori unele, ori altele din mentalitățile gânditorilor romano-catolici care au preluat origenismul, uneori chiar exagerându-le. Aceasta a dus la despărțirea de adevărata Biserică Primară (continuată în Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit), singura cu totul centrată în adevăr, dar și la dezbinarea între ei, împotrivindu-se unii altora, în funcție de descentrarea lor particulară de la adevăr (pe care au absolutizat-o și în contradicție cu descentrările altora).

Așa că, și din punct de vedere al raportării la evoluționism, confesiunile apărute din reformă nu sunt un bloc unitar. S-au împărțit și continuă să se împartă, talmăcind fiecare în felul ei Sfintele Scripturi, argumentând și contraargumentând, fiindcă se biziuesc pe păreri proprii. Unele confesiuni (neo)protestante sunt pro-evoluționiste – cele care tind spre latura păgână, filozofic-speculativă, alegoric-raționalistă. Altele sunt creaționiste anti-evoluționiste – cele care preiau latura iudaizantă sau dogmatismul rigid, de tip pietist, ce respinge orice contemplație, orice talmăcire care depășește sensul istoric. Dintre pro-evoluționiști se remarcă quakerii, care au contribuit cel mai mult, după romano-catolici, la mitizarea evoluționistă a științei.

O altă mișcare este teismul, care duce la extrem ideea de retragere în transcendent a lui Dumnezeu, propovăduind un dumnezeu vag, care de abia mai are vreo relație palidă cu făpturile sale. În această mentalitate, hulitoare la adresa Proniei lui Dumnezeu, s-a putut strecura cu ușurință și ideologia păgână (calchiată după hinduism) a evoluționismului. Dacă nu se mai crede că Dumnezeu este concret, viu, personal, în dialog efectiv cu oricine Îl caută, atunci se poate spune

orice despre El. Astfel se dezvoltă, încetul cu încetul, credința într-un dumnezeu îndepărtat, diluat în timp și în lucrări, ce produce rațiuni ambigue ca și el. Până și unii dintre evangheliștii³ de azi au început să propovăduiască o altă evanghelie decât „evanghelia” lor inițială, amândouă fiind, în realitate, altele decât cea propovăduită de Sfântul Apostol Pavel (Gal 1,1 *sqq.*). În noua lor evanghelie și Adam cel nou și Adam cel vechi sunt din ce în ce mai vagi. Adam cel vechi își pierde prezența istorică, devenind o populație de adamii, iar Adam cel nou-Hristos are un rol, din ce în ce mai estompat, în a ne scăpa de păcat, de stricăciune și moarte. Stricăciunea și moartea nu mai sunt roadele păcatului, ci necesitatea evoluției, inventate de dumnezeul vag care, într-un timp îndelungat și prin mijloace dubioase, îi aduce, tocmai prin ele, pe toți oamenii la starea necesară evoluției egoiste a falsului hristos.

Scientismul, care stă la baza unirii evoluționiștilor din toate țările și religiile, este o mentalitate foarte răspândită, care se bazează pe ideea că tot ce ne spune știința este adevărat. Științistii își modifică învățătura de credință, în funcție de știință. Însă, scientologia este mult mai mult decât scientismul. Ea este o sectă foarte agresivă care, nu numai că face o mulțime de compromisuri pentru a adapta teologia la ceea ce îi dictează știința (capcană în care au căzut majoritatea religiilor), ci face din știință o credință absolută, „adevărata teologie”.

Nu este singura sectă care își face viețuirea în funcție de evoluționism și asasinează pe toți cei care nu se supun lui, ci, nu trebuie să uităm, că există o religie evoluționistă insuflată de demoni, cu imne, ritual, obiecte de închinare, cu nuntă și chiar cu o „Liturgie” panteistă, izvodite de Teilhard de Chardin și cei asemenea lui, care a dus uneori chiar și la, cel puțin, îndrăcire și tentative de crimă. De aceea, oricât am căuta nu vom putea găsi pe nimeni care să-i depășească în râvna păgân-evoluționistă pe Origen și pe noul Origen, Teilhard de Chardin. Hulele acestui neoriginist sunt cu atât mai grave cu cât sunt ascunse în spatele unor cuvinte de iubire. Esența relației lui cu Hristos este un fel de „eu te iubesc, eu te hulesc”. Asta dovedește că nu e vorba de o dragoste autentică, ci de una înșelătoare, o iubire demonică, lucru cu atât mai vizibil cu cât Teilhard însuși povestește cum a fost demonizat și cum i-au fost insuflate ideile. Nu întâmplător, a participat la toate falsificările fosilelor care s-au făcut pe vremea lui.

Viața și învățăturile lui Charles Robert Darwin, numit de Thomas Huxley papă al științei, sunt de un deosebit interes, nu numai direct, pentru că el a instaurat darwinismul, ci și indirect, pentru a înțelege cum au lucrat duhurile, pentru a schimba mentalitatea omenirii prin opera lui. El este considerat de toți a fi de-al lor, nu numai fiindcă a fost simpatic și blând în expresii, ci, mai ales, fiindcă a avut o credință schimbătoare (de la cea a unui teolog, ce se pregătea să devină preot anglican, care căuta dovezi naturale pentru existența lui Dumnezeu, la cea a unui agnostic, care se îndoia de toți și de toate, mai puțin de „propria sa” idee de selecție naturală). Toți (mai puțin ortodocșii cu discernământ) pot găsi citate, în scrierile și scrisorile lui, în care să se regăsească, și pe care, dacă le scot din context, le pot folosi ca să declare că Darwin ar fi avut credința lor. Din păcate, spre dezamăgirea adeptilor săi, în viața și învățăturile sale se găsesc semintele tuturor roadelor evoluționismului⁴ (care astăzi ne tulbură existența atât de mult), inclusiv a necredinței de orice tip. Fiind sub formă de semințe pot fi studiate mai ușor, sub formă de „ADN noetic”, decât întreaga desfășurare a consecințelor lor, pe care am redat-o, cât am putut de sintetic, în cap. dedicat lui, „Agnosticul Charles Darwin”.

Concluzia cap. „L.U.C.A. din perspectiva oamenilor de știință”

Și unii oamenii de știință, necuprinși de eroarea transformismului (sau întorși, după o vreme, de la ea, din cauza incoerențelor ei multiple interne și nepotrivirii ei cu realitatea), au demonstrat că rațiunile firii fapturilor nu se pot schimba (că nu există speciația – formarea unor specii noi din cele

³ Nu Sfinții Evangheliști, ci neoprotestanții care susțin că specificul confesiunii lor ar fi, după cum le spune și numele, a se baza strict pe cuvintele Sfintei Evanghelii, fără să se abată cu o iotă de la Ea.

⁴ Relativizarea adevărului și revelației, lepădarea de Sfânta Treime și Hristos, izvodirea de teodicee de tip eretic, teismul, agnosticismul, ateismul, ecumenismul heterodox atât de potrivnic vocației ecumenice a Sfintei Biserici Ortodoxe, justificarea „științifică” a malthusianismului, cinismul social, rasismul, eugenismul, propaganda viciilor și sinuciderii asistate, revoluția sexuală, avorturile, fecundarea *in vitro*, transumanismul, postumanismul, metaumanismul etc.

existente – macro-evoluția), ci se poate schimba numai modul lor de lucru sau de a fi (adaptarea, variația indivizilor sau a speciilor, formarea unor rase/soiuri noi, micro-evoluția).

Am dovedit științific (prin date și deducții fizice, astronomice, paleontologice, statistice, geologice, microbiologice, biochimice, biologice – inclusiv moleculare – etc.), în această teză că:

1. *Uniformismul* (ideea că legile naturii au fost întotdeauna identice cu cele de acum, drept pentru care oamenii de știință ar putea înțelege, prin studierea prezentului, ce a fost în trecut și ce va fi în viitor) *este negat de știință*:
 - a) prin dovezi științifice care infirmă uniformismul cosmologic \Rightarrow nu există Big-Bang:
 - i. Big-Bang nu este singurul model greșit cosmologic actual, ci unul din nenumăratele modele greșite, în legătură cu care oamenii de știință au polemici aprinse, fiindcă toate sunt contrazise de anumite aspecte ale realității;
 - ii. vârsta reală a stelelor și planetelor, cometele prea tinere pentru vârsta (decretată de evoluționiști) sistemului nostru solar, ne arată un pământ tânăr ;
 - iii. spectrul luminii, stațiile spațiale, radiația cosmică de fond, roiurile galactice „mature”, la mai mare distanță de pământ ca cele care par „tinere”, quasarii care au deplasat spre roșu spectrul luminii, din cauza gravitației și multe altele infirmă expansiunea universului și modelul uniformist al provenienței lui dintr-o singularitate primordială, prin Big-Bang;
 - iv. legea lui Hubble este doar o iluzie optică a expansiunii stelelor, cauzată de interpretarea eronată a deplasării la roșu a spectrului luminii a fi o consecință a deplasării, neținându-se cont că, în realitate, e o consecință a gravitației;
 - v. undele gravitaționale sunt martore că universul nu se află în expansiune, ci se mișcă circular, fiind ținut de Atotțiitorul;
 - vi. gradul de răspândire al deuteriului, heliului și hidrogenului, dovedește că avem un univers creat de curând și staționar (nu în expansiune);
 - vii. ca o explozie să producă ceva ordonat este imposibil din punct de vedere al legii a doua a termodinamicii (legea universală a fizicii de acum – legea entropiei).
 - viii. Big-Bang-ul nu încalcă numai legea entropiei, ci și legea conservării energiei și masei.

Dacă evoluționiștii susțin însă că, de pe vremea Big-Bangului până la formarea omului, au fost, totuși, cu totul alte legi ale fizicii, ca să se poată întâmpla cele din modelul lor cosmologic, atunci afirmă, indirect și poate inconștient, că, de fapt, uniformismul nu e este valabil, astfel încât ei nu pot cunoaște nici originile, nici finalitatea noastră.

- b) prin dovezi științifice care infirmă uniformismul geologic \Rightarrow Pământ tânăr + un Potop de apă global:
 - i. neocatastrofismul a fost adoptat chiar și de evoluționiști, din cauza imposibilității ca uniformismul să fi lucrat în formarea straturilor geologice;
 - ii. sedimentarea rapidă de la Joggins;
 - iii. clătitele din Oklahoma;
 - iv. Râul Verde din Wyoming;
 - v. formarea cărbunelui: niciodată nu s-a observat în realitate metamorfoza turbei în cărbune, cum susțin evoluționiștii, ci s-a obținut cărbune într-un mod extrem de simplu și rapid (în ore sau cel mult zile), atât în laborator, cât și în timpul erupției vulcanice din Muntele Sfânta Elena – din 18 mai 1980), în condiții specifice evenimentelor prezente în și după Potop, arătând că așa s-ar fi putut forma cărbunele din întreaga planetă. Dar Potopul, cu siguranță, nu este ceva care se petrece zilnic, uniform și natural, ci un eveniment unic și accidental, supranatural.

Toate aceste dovezi științifice, care sunt palpabile și evidente, demonstrează incontestabil falsitatea modelului uniformist al formării straturilor geologice.

Iar dacă uniformismul nu este valabil, cum pot prezice oamenii de știință ce a fost în trecut sau ce va fi în viitor, ce catastrofe sau ce schimbări ale modului de lucru (de a fi) au fost sau se vor petrece, nefiind martori ai acelor evenimente (ca să le vadă cu ochii lor sau să le înregistreze cu aparatele lor), având în vedere că, fără harul Sfântului Duh, nu pot vedea nici ce se petrece în sufletele animalelor (cu atât mai mult nici în ale oamenilor), nici în trecut și nici în viitor?

2. Timpul îndelungat este negat de știință:

- a) prin explicarea falsei credințe în datarea radiometrică locală;
- b) prin datarea radiometrică locală corectă;
- c) prin alte sisteme de datare generale, mai fiabile ca cele locale:

i. parcurgând imaginar, înspre trecut, pe direcția inversă „expansiunii”, traseul materiei periferice a cosmosului (care se micșorează odată cu călătoria înapoi în timp) până la singularitatea primordială, din care provine, dacă s-ar depăși $13.799 \pm 21.000.000$ de ani, înseamnă că materia nu numai că s-ar comprima la dimensiunile atomului primordial, ci ar fi nevoită să se facă chiar mai mică decât el, depășind astfel „Zidul lui Planck” sau „limitele minime fizice ale obiectelor”, desființându-se astfel însuși uniformismul, fiindcă ar teoretiza alte legi ale fizicii decât cele actuale. De aceea evoluționiștii nu pot da un timp mai mare de $13.799 \pm 21.000.000$ de ani al existenței cosmosului, ca să nu treacă dincolo de inexpugnabilul „Zid al lui Planck”. Evoluționiștii însuși recunosc, șocați, exemple care le dau peste cap modelul, susținând fie existența unui univers staționar, fără expansiune (care, fie e necreat, fie a putut fi creat așa, la gata, oricând, fără ca ei să poată depista, prin vreun ceas sau proces cosmic data creării lui), fie o expansiune de o durată imposibil mai lungă decât distanța „până la Zidul lui Planck”:

1. dacă luăm în considerare doar vârsta minimă evoluționistă a steii „Matusalem”, ea tot nu ar putea fi încadrată în limitele temporale ale „Zidului lui Planck” datorită conținutului său metalic, iar după modelul evoluționist al formării stelelor, „Matusalem” este o stea de a doua generație. Cu alte cuvinte steaua ei mamă și-a trăit întreaga viață, ca să-i furnizeze lui „Matusalem” elementele componente. Conform datării evoluționiste steaua mamă ar fi avut nevoie să fie formată cu mult înaintea „Zidului lui Planck”, deci a începutului evoluționist al universului;
2. superclusterele de galaxii, cu dimensiunile lor uriașe, au nevoie, prin însăși existența și alcătuirea lor, fie să fi fost făcute de la început așa cum sunt astăzi, de un Dumnezeu Atotputernic, prin minuni, fie să fie conținute de un univers infinit staționar (deci un univers fără început și sfârșit, adică un Univers – Dumnezeu), fie să fi avut la dispoziție un interval de timp de formare imposibil, mult mai mare decât distanța de la „Zidul lui Planck” până azi. A treia variantă desființează modelul evoluționist și datarea lui, chiar prin explicațiile lui.

Acestea ne arată o neconcordanță între modelul evoluționist și stilul său de datare, punând sub îndoială atât modelul, cât și datarea. Având în vedere că datarea evoluționistă globală a universului contrazice, în practică, însuși modelul evoluționist, care a creat-o în teorie, este limpede că este o datare eronată și că trebuie să găsim alte datări globale valide, după care să aflăm vârsta universului;

- ii. rotirea galaxiilor \Rightarrow galaxia noastră $\leq 100.000.000$ de ani;
- iii. acumularea oceanică a sării \Rightarrow Pământul $\leq 62.000.000$ de ani;
- iv. depunerea oceanică a sedimentelor \Rightarrow Pământul $\leq 15.000.000$ de ani.
- v. erodarea continentelor \Rightarrow Pământul $\leq 14.000.000$ de ani;
- vi. acumularea atmosferică a heliului \Rightarrow Pământul $\leq 2.000.000$ de ani;
- vii. datarea globală radiometrică Carbon-14 a pământului \Rightarrow Pământul $\leq 10 - 15$ mii de ani;
- viii. rămășițele supernovelor \Rightarrow galaxia noastră $\leq 5 - 14$ mii de ani;
- ix. monitorizarea scăderii câmpului magnetic al Pământului \Rightarrow Pământul ≤ 8.700 de ani;

Iar dacă un timp așa de lung, necesar pentru procesele transformiste, nu a existat, cum s-ar fi putut desfășura toate etapele îndelungate uniforme, naturale, prin care s-ar fi format, în modelul evoluționist, galaxiile și făpturile vii?

Cosmosul, așadar, este făcut la gata, fiind de o vârstă imposibil de cunoscut prin știință (din cauza neuniformității legilor naturale), însă cu puțință de aflat doar prin revelație. Ea ne învață că a fost făcut, timp de 6 zile, începând din 25 martie 5508 î.H.

3. Transformismul este negat de știință:

- a) nu se formează și nu se pot forma specii noi, cea mai concretă dovadă, incontestabilă, fiind experimentele făcute pe mușculițele de oțet;
- b) nu există verigi intermediare reale între maimuțe și oameni (am analizat paleoantropologic fiecare verigă intermediară, propusă de evoluționiști. S-au dovedit a fi ori maimuțe, ori oameni, ori falsuri);
- c) ideile false ale selecției naturale și hazardului sunt eronate, atât așa cum au fost ele expuse de-a lungul istoriei evoluționismului, cât și cum sunt expuse actual în biologia moleculară;
- d) mutațiile sunt cea mai bună dovadă că evoluționismul este imposibil, atât prin numărul de mutații rele existent deja, disproporționat de mare față de improbabilele (teoretic) și inexistentele (practic) mutații bune, cât și prin numărul necesar de mutații bune pentru transformarea unei specii în alta⁵;
- e) ideea că ADN-ul cimpanzeilor = 98,5% ADN-ul omului este o mare eroare și o mare fraudă;
- f) metodele arborilor filogenetici și cele genetice bio-moleculare (folosite pentru conceperea/datarea/localizarea Evei africane, a lui Y-Adam și a copiilor lor autozomali) sunt contestate chiar de specialiștii evoluționiști, depinzând critic, existențial, de presupunerile metafizice evoluționiste, vechi și greșite, făcute de paleoantropologi și impuse de corectitudinea politică;
- g) speciile au persistat având același fel de fire, de-a lungul istoriei geologice, chiar dacă multe au suferit extincția, confirmând legea tot sau nimic: o specie ori se păstrează în felul ei, ori se nimicește;
- h) s-a dovedit că nu se poate forma vreo făptură vie din materia neînsuflețită. *Omne vivum ex vivo*. Iar dacă nu s-a putut forma prima făptură vie, în mod autonom, cum ar fi putut evolua filamentul primordial, autonom, în alte făpturi. Dacă transformismul nu ar fi putut debuta de la sine, cum ar fi putut continua? Și dacă a fost nevoie de Dumnezeu ca L.U.C.A. să apară, de ce să nu-L credem pe Dumnezeu când ne învață că a creat pe Adam, iar nu pe L.U.C.A.?
- i) vedem cu ochii noștri că speciile dispar, dar nimeni nu a văzut vreodată să apară vreo specie nouă, ci numai rase noi. Chiar dacă ar fi posibilă transformarea vreunei specii în alta și rasele nou apărute ar fi specii noi, așa cum le interpretează, ideologic, illogic și eronat, evoluționiștii, proporția disproporționată, dintre numărul de extincții reale ale speciilor și apariția imaginată a unei singure specii, ar face ca, în timpul îndelungat propus de evoluționiști pentru transformarea unei specii, toate speciile existente de la începutul creației să fi suferit deja extincția. Iar, în realitate, genomul suferă, la rândul lui, un proces sesizabil de degradare, iar nu de formare. Nu trebuie să uităm că acestea toate confirmă, încă o dată, și în biologie, și în genetică, valabilitatea degradării în timp a sistemelor, adică legea a doua a termodinamicii;

Iar dacă transformismul nu a putut fi dovedit, ci dimpotrivă, toate dovezile experimentale concrete, făcute chiar de evoluționiști, și calculele statistice făcute, pe baza datelor furnizate de evoluționiști, chiar de evoluționiști, ne arată că, în realitate, nu este posibil să se petreacă în mod autonom, ce rost mai are să discutăm despre valabilitatea evoluționismului biologic sau despre existența lui L.U.C.A., ba să le mai punem și pe seama lui Dumnezeu, contrazicându-I revelația fățiș?

⁵ Chiar și la $1.000.000 \times 1.000.000.000 \times 10^{130}$ mutații/secundă (timp de 30.000.000.000 ani) evoluția este imposibilă.

4. *Dinozaurii, ihtiozaurii și pterozaurii [de fapt, dinozaurii, Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii) și pterozaurii – n.n.] sunt contemporani cu noi, acest fapt demonstrând că presupunerile evoluționiste ale timpului îndelungat (conform cărora au apărut acum 243 de milioane de ani și au dispărut cu 66 de milioane de ani în urmă, prin diferite catastrofe⁶) și a transformării speciilor, în care ei au fost implicați prin mutații și extincții (procese care au dus și la apariția lui *Homo sapiens*) sunt false:*
- caracteristicile anatomo-fiziologice paleontologice ale dinozaurului arată că el este balaurul din Iov 40, din scrierile Sfinților Părinți și din întâlnirile contemporane, cele ale ihtiozaurului îl prezintă ca balaurul din mare, animal acvatic/amfibiu din Sfânta Scriptură, din scrierile Sfinților Părinți și din întâlnirile contemporane, iar cele ale pterozaurului ca șarpele și aspida zburătoare din Sfânta Scriptură, din mărturiile istorice și din întâlnirile contemporane;
 - fosilele vii sunt dovada că și dinozaurii, ihtiozaurii și pterozaurii [de fapt, dinozaurii, *Ichthyopterygia* (ihtiozaurii)/ *Sauropterygia* (pistozaurii, notozaurii)/ *Basilosauridae* (bazilozaurii) și pterozaurii – n.n.] pot să fie încă vii, dar să trăiască ascunși;
 - țesuturile moi, Carbon-14 și ADN-ul, găsite în fosilele de dinozauri, ihtiozauri și pterozauri, le dovedesc contemporanitatea cu omul modern;
5. *Potopul global a existat, chiar în vremea lui Noe, exact așa cum și când a fost consemnat în LXX (iar nu în TM). Dovezi în acest sens sunt:*
- depunerea catastrofală globală vizibilă în turbidități, roci și fosile;
 - Epoca de gheață;
 - rămășițele corabiei lui Noe;
6. *Straturile geologice, depuse, chipurile, într-un timp îndelungat, de milioane de ani, sunt, în realitate, rezultatul Potopului, fiind formate prin depunere catastrofală rapidă (într-un an), evidentă științific în:*
- bio-turbiditate;
 - ondulare;
 - pași întăriți în sedimente;
 - sedimente deformate înainte de întărire;
 - eroziunea rapidă a Marelui Canion;
 - copacii pietrificați vertical;
 - datările radiometrice;
 - diferite artefacte omenești găsite în straturi datate de evoluționiști mai înainte de „apariția omului”;
7. *A fost doar o singură Epocă de gheață, recentă și cauzată de Potop;*
8. *Fosilele (îngropate, chipurile, lent, prin sedimentare, care ar trebui să dovedească evoluția speciilor), în realitate sunt îngropate brusc, la Potop, dovedind o creație recentă, care a suferit o catastrofă majoră, globală, acvatică:*
- prin dovezi ale înmormântării rapide în ape;
 - fosilele polistratificate;
 - fosilele dinozaurilor;
 - fosilele marine pe uscat;

suprapunerea în straturi geologice a fosilelor arată o persistență/constanță a speciilor (de la începutul) creației și o componentă marină (99%) a cimitirelor fosile, din întreaga lume, fiind încă o dovadă că toate au fost făcute odată și apoi au fost înecate brusc, prin catastrofa

⁶ Care, printre altele, și ele neagă uniformismul evoluționist.

Potopului global. Fosilele contrazic, astfel, teoria evoluționistă a formării lor, prin depuneri treptate, pașnice, uniforme, scutite (într-un mod miraculos și inexplicabil) de descompunere și activitatea necrofagilor, într-o ordine tot mai complexă, odată cu „transformarea speciilor”, într-un timp îndelungat, care ar fi dus la organisme tot mai evoluate, odată cu ridicarea spre suprafața scoarței terestre. În realitate, avem o evidentă componentă uniformă de fosile, fără vreo variație de complexitate, existentă la fel în toate straturile geologice, de la cel mai adânc, până la cel mai superficial.

9. *Informația necesară creării ADN-ului și creșterii complexității vieții nu este cu puțință să apară de la sine*, fiindcă ar contrazice legea a doua a termodinamicii, care ne spune că un sistem tinde, prin sine însuși, spre dezordine. Existența informației în natură necesită o intervenție inteligentă, exterioară creației, care să o fi inserat în ea, să o fi protejat să nu se degradeze și să o fi și crescut în complexitate, crescând starea de ordine a materiei. De fapt, însăși materia (nu numai ADN-ul) este o sumă de informații, care îi determină proprietățile. Deci, este evident că și apariția materiei necesită o intervenție inteligentă exterioară ei, care să o fi creat, gândind-o ca pe o sumă de însușiri. Lipsa unei singure informații (sau însușiri) ar face ca nici măcar materia brută să nu mai poată fi ceea ce este. Legea a doua a termodinamicii, privită din punct de vedere al informației, susține că o harababură aleatorie nu se organizează de la sine, că informațiile tind să se amestece și că ordinea tinde spre dezordine.

Concluzia cap. „Florilegiu, din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți, despre originea și devenirea omului”

Firea omului se poate înnoi, dar, pentru a rămâne om, acesta nu trebuie să-și schimbe rațiunea firii (suflet rațional cu trup). Înnoirea sa se poate face doar prin schimbarea modului său de a fi/lucra, prin harul lui Dumnezeu, în Hristos.

Sf. Ier. Grigorie de Nyssa vorbește despre o „evoluție” a creației, iar evoluționiștii îl citează trunchiat, răstălmăcindu-i intenția. Sensul dat de el, acestui termen, este diametral opus sensului evoluționist. Nu este vorba despre o schimbare a rațiunilor firilor, prin care se formează o specie nouă dintr-alta veche, printr-un progres evolutiv, de la simplu la complex. Sf. Ier. ne învață că „evoluția” este faptul că Dumnezeu a creat făpturile într-o ierarhie, de la inferioare la superioare, dar nu pe una dintr-alta, într-un timp îndelungat, ci pe toate prin cuvânt și din nimic (în sensul că nu s-a folosit de alte făpturi, într-un proces natural, ci doar de cele patru stihii create în prima zi, cum vedem la facerea omului când a luat „țărână din pământ” Fac 2,7) în cele 6 zile, istorisite (nu alegorizate) în Cartea Facerii. După Sfântul Ier. Grigorie, această ierarhizare cronologică nu sugerează simbolic existența evoluționismului, fiindcă nu avem de a face nici cu proveniența dintr-un filament primordial, nici cu uniformismul modului de lucru, nici cu un timp îndelungat, ci doar ne învață pe noi urcușul duhovnicesc, ne învață să tindem de la existența simplă la existența cea fericită, a unirii cu Dumnezeu, crescând duhovnicește, în har, și unindu-le pe toate cu El.

Omul a fost făcut de Bunul Dumnezeu printr-o creație specială, ca împărat menit să dobândească superioritatea smereniei, într-o mare intimitate cu Creatorul Său, în vederea Întrupării Sale.

Fiind toate icoane ale lui Dumnezeu, făpturile au fire și ipostas, care amintesc de Firea și Ipostasele Dumnezeiești. Însă, numai omul are chipul nemărginit al lui Dumnezeu, firea sa având capacitatea de a le uni pe toate cu Dumnezeu și Cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi, de a fi în relație de dialog, concomitent cu Dumnezeu și cu restul zidirii, în vederea dobândirii stării de jertfă treimică, pentru care a fost făcut și care este asemănarea lui cu Dumnezeu. Firea lui nu se poate schimba într-alta și nici nu provine dintr-alta, dar modul lui de lucru (de a fi) s-a schimbat de multe ori, radical, față de modul lui de lucru (de a fi) de la început.

Oamenii de azi se trag dintr-un singur ipostas, Adam – persoană istorică, și se înnoiesc printr-un singur Ipostas, Domnul nostru Iisus Hristos, Născut, ca Dumnezeu, dintr-un singur Ipostas (Tatăl) și zămislit, ca Om, dintr-o singură persoană omenească (Maica Domnului). Această origine uni-ipostatică (fiindcă și Eva a fost scoasă tot doar dintr-o persoană, din Adam) este făcută special așa de Dumnezeu, pentru ca omul să se asemene în toate cu Sfânta Treime, în care există o Singură cauză ipostatică, Tatăl. Dar această cauză firească, Chipul lui Dumnezeu unicauzal, despre care nu

am fost întrebați dacă Îl vrem, are și o finalitate, supusă voinței noastre: asemănarea cu Dumnezeu sau legătura de unire, mai presus de unire, unifinalitatea în dragostea mai presus de dragoste a Sfintei Treimi.

Dumnezeu, în preștiința Sa, cunoaște, mai înainte de facerea ei, modul de a voi al fiecărei persoane. Maica Domnului, din toate făpturile, este persoana care L-a dorit cel mai mult pe Dumnezeu și pentru asta a voit să aibă și Iubirea Lui pentru întreaga creație. De aceea El a hotărât ca Ea să fie om, tocmai pentru că omul are capacitatea de a se uni cu El și, în felul acesta, Maica Domnului să le unească pe toate, prin sine, cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Ei, Care⁷ pe toate le unește cu Sfânta Treime. Ea a avut și slăbiciunea păcatului strămoșesc, la fel ca noi, nu a fost favorizată prin vreun har special, ci a împreună-lucrat cu harul care se dă tuturor, dar la capacitate maximă, datorită voinței Ei statornice, care a făcut-O să fie soarele în care s-a strâns lumina harului, la plinirea vremii, de când Dumnezeu nu Își mai revarsă harul altfel decât prin Ea⁸.

De aceea, menirea omului se vede cel mai bine în Ea și cei care au pierdut adevărata Ei cinstire au pierdut și cunoașterea adevăratei valori a omului, ajungând să tânjească după zei, supereroi, supraoameni, în locul asemănării cu Hristos prin Fecioara. Modul Ei de lucru și de a fi ne arată atât scopul creației, cât și faptul că evoluționismul este cea mai cumplită hulă modernă, adusă la adresa Creatorului și a creaturilor Sale. Cunoașterea Maicii Domnului, a lucrării Ei, este mâna întinsă de Dumnezeu, pentru mântuirea omenirii de dorința de a evolua în falsele modele, stricătoare de suflet. În unirea Ei, mai presus de minte, cu Dumnezeu (rămânând totuși Ea însăși), incomparabil superioară față de orice altă năzuință omenească, se găsește vindecarea de dorința de a ne contopi cu impersonalul Brahman, cu spiritul pur wilberian sau cu hidosul hristos mincinos, al punctului omega teilhardian, adică cu zeii cei vagi ai evoluționiștilor teiști.

Uriașii, care s-au format înainte de potop, și sluiții, care s-au format la amestecarea limbilor, sunt exemple foarte bune despre cum se poate schimba modul de a fi/de lucru al omului, într-un fel foarte radical, dar rațiunea firii sale (de a fi suflet rațional cu trup) să nu se schimbe de loc. Învățătura despre sluiții ne ajută să combatem rasismul, prin faptul că ne arată că și pigmeii, și negrii sunt tot oameni (suflete raționale purtătoare de trup) care pot, prin voință, a ajunge sfinți, ca și celelalte seminții omenești. Nu specia, nu rasa, nu estetica trupului, nu modul de lucru alterat (față de diferite standarde) contează în primirea slavei dumnezeiești, ci modul de a voi al fiecărei persoane în parte, indiferent de seminție sau trup. Cine Îl vrea pe Dumnezeu Îl și primește și se și aseamănă cu El, pe atât de mult pe cât de intens îl dorește. Chiar dacă trupurile sunt diferite, sufletul rațional este chipul lui Dumnezeu și, prin voința lui, Îi atrage harul și asemănarea, care umplu de slavă și trupul, indiferent de înfățișarea lui exterioară (mai frumoasă sau mai urâtă după criterii ne semnificative, fiindcă sunt caduce și lumești).

Omul a fost făcut să semene la trup cu animalele, ca să se smerească atunci când își vede asemănarea uimitoare a sufletului cu Dumnezeu, care l-ar putea face să cadă, prin autoadmirație, în mândrie. Dar această asemănare cu animalele are și rostul de a împlini cele cinci mari uniri (pământ-cer, pământ-rai, sensibil-inteligibil, bărbat-femeie, creat-Necreat). În felul acesta și animalele (de fapt și plantele, și făpturile neînsuflețite) se pot uni cu Dumnezeu prin om, prin ceea ce are omul comun cu ele. Acesta este scopul tuturor scopurilor, pentru care Dumnezeu le-a făcut pe toate, ca să devină toate părtașe la fericirea Lui. Iar asta se poate face numai prin om, nu prin îngeri, fiindcă omul este fire compusă, având capacitatea de a le uni și pe cele compuse cu Cel mai presus de toată simplitatea. Asemănarea cu dobitoacele este o mare pagubă, dacă se cultivă uitându-se de menirea sufletului omenească, însă ne și arată, prin contrast, măreția chipului lui Dumnezeu din noi și deosebirea radicală a noastră față de celelalte animale, tocmai pe baza rațiunii, iar nu pe baza trupului, dacă se cultivă asemănarea cu Dumnezeu. Am putea spune, după cum ne învață Sfinții Părinți, că tocmai marea asemănare a noastră trupească cu animalele subliniază mai mult marea noastră deosebire față de ele, cauzată de sufletul rațional. Deși asemănarea trupească a omului cu animalele e luată ca pretext pentru teoria provenienței noastre din ele, tocmai ea, prin contrastul mare, ce subliniază prezența sufletului rațional în noi, iar nu în ele, este marea dovadă că nu ne

⁷ Col 1,15, Efes 1,10, 1 Cor 15,45-49.

⁸ Cfr. SF. IER. TEOFAN AL NICEEL, „Discurs/tratat despre mărețiile negrăite ale Maicii Domnului și despre taina întrupării lui Dumnezeu ca binele ultim și cauza finală a tuturor existențelor”, în Arhid. Prof. Dr. Ioan I. ICĂ JR. (ed. și trad.), 2008b, pp. 570-571.

putem trage din ele, fiindcă mintea este cel mai mare hotar ontologic, în afară de cel dintre creat și necreat.

Chiar și când omul se comportă ca dobitoacele, nu se poate comporta ca ele. Rațiunea din el nu numai că îl face să păcătuiască, atunci când face lucrurile pe care acelea le fac din instinct (fiind, din această cauză, nevinovate), ci îl face să le covârșească în modul de a lucra faptele dobitocești, cum acelea nu pot, tocmai fiindcă nu au rațiune. Rațiunea omului este atât de deosebită de lipsa de rațiune a animalelor, încât omul se deosebește de ele chiar și atunci când face faptele lor. Dar, și în aceasta, într-un mod paradoxal, se vede marea deosebire de fire a omului față de animale. Sufletul său rațional îl face să amplifice patimile animalice într-un mod în care nici unul din animale nu o poate face.

Când a căzut, omul a dobândit, prin dragostea egoistă față de trup, și un comportament pătimăș, asemănător cu al animalelor, astfel că trupul său nu este o dovadă pentru o inexistentă origine animală, ci o ieșire de siguranță și de urgență, atunci când duhul mândriei din el amenință cu nimicirea întreaga umanitate. Asemănarea omului cu animalele, prin comportamentul lui pătimăș, îl face să-și vadă neputința și să-I ceară lui Dumnezeu să-l ridice din nou la starea cea dintâi, simplă, cu o natură plină de slava dumnezeiască, sau chiar mai sus decât aceasta, la starea de fiu al lui Dumnezeu după har, ca mădular al lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu după fire.

Însă, pentru asta trebuie să nu-și mai dorească o revoluție sexuală, care îl face mai prejos decât fiarele, ci să tindă spre feciorie – asemănarea cu Dumnezeu Tatăl, Care L-a născut pe Fiul Său fără de femeie, și cu Maica Domnului, Care L-a născut fără de bărbat, pe feciorelnicul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Fecioarei, în care se odihnește Feciorelnicul Duh Sfânt, Care are o iubire feciorelnică, adică desăvârșit îndreptată spre alții, iar nu spre Sine, fiindcă strigă neîncetat „Avva, Părinte” (Gal 4,6). Iubirea Lui este neîmpărțită, îndreptată toată către Tatăl în Fiul. Dar, în Fiul, îi iubește pe toți cei pe care El i-a creat și, mai mult, ca pe Însuși Fiul pe cei uniți cu El, prin existența cea fericită, prin care devin mădulare ale Lui sau una cu El prin har, deși rămân diferiți ca persoane.

Sfinții Părinți ne învață că omul își are firea sa (suflet rațional cu trup), încă de la momentul 0 al zămislirii sale, neavând trupul sau sufletul *a priori*, astfel încât teoria evoluționistă a recapitulării embrionare a „filogeniei/evoluției” cade. Formarea trupului omenesc în pântece, de la simplu la complex, de-a lungul întregii noastre vieți intrauterine, este o învățătură simbolică și tropologică a lui Dumnezeu pentru noi, care ne arată că formarea noastră în asemănarea cu Hristos, după zămisirea noastră în El (Sfântul Botez) până la nașterea noastră în Împărăția Cerurilor (a deveni sălașul permanent al Sfintei Treimi), se face în mod treptat: prin curățire, iluminare și desăvârșire.

Ei ne mai învață și următoarele lucruri foarte importante: că nu se pot cunoaște esența și originea creației fără revelație; că toate sunt purtate de Pronia lui Dumnezeu, iar nu de întâmplare; că natura, fiind nepersonală (deci irațională), nu poate selecționa; că rătăcirea tuturor ereticilor se face din cauza confundării de către ei a firii cu ipostasul (lucru atât de vizibil în evoluționism, mai ales în confuzia lor dintre rase/soiuri/seminții și specii, făcând din L.U.C.A. un „strămoș al firilor”, când strămoș comun nu poate exista decât pentru ipostasuri de aceeași fire); că răul fizic nu e produs de Dumnezeu, ci doar îngăduit, pentru înțeleptirea lui Adam și a urmașilor lui, care l-au produs, fiind numai consecința răului moral, iar nu vreun motor al apariției vreunor noi specii, mai performante, prin lupta pentru existență și moartea speciilor vechi (moartea nu e cauza vieții fizice, ci piedica ei) etc. Toate aceste învățături și multe altele asemenea, sunt cuvinte revelate de Dumnezeu, care ne învață că ideile evoluționiste despre creație și originea ei, în general, și despre om și originea lui, în special, sunt nu numai erori științifice, ci și erezii dogmatice.

Nu am găsit vreun Sfânt Părinte, din cei vechi, care să fi susținut ideile transformiste premergătoare evoluționismului sau alegorizarea forțată, în duh evoluționist, a cărții Genezei și a zilelor din prima săptămână, ci, dimpotrivă, toți le-au combătut și au susținut istoricitatea de 24 de ore a acelor zile. De asemenea, toți Sfinții Părinți contemporani⁹, care au discutat despre

⁹ De exemplu: Sf. Ier. Ignatie Briancianinov, Sf. Ier. Teofan Zăvorățul, Sf. sfințit Mc. Vladimir Bogoiavlenski, Mitropolitul Kievului și al Galiciei, Sf. Ier. Nectarie al Eghinei, Sf. sfințit Mc. Ilarion Troițki, Arhiepiscopul Kolomnei, Sf. Ier. Nicolae Velimirovici, Sf. Ier. Luca despre L.U.C.A., Sf. Cuv. Ambrozie de la Optina, Sf. Cuv. Ioan de Kronstadt, Sf. Cuv. Varsanufie de la Optina, Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul, Sf. Cuv. Iustin Popovici, Sf. Cuv. Iosif Isihastul (Gheron Iosif), Sf. Cuv. Sofronie Saharov, Sf. Cuv. Paisie Aghioritul, Sfântul Sinod al Sfintei Biserici Ortodoxe Sârbe, Sf. Ier. Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului.

evoluționismul deja cristalizat ca ideologie modernă și numit ca atare, l-au combătut cu tărie, considerându-l o mare primejdie sufletească, chiar și sub forma lui teistă, mai puțin agresivă, dar nu mai puțin periculoasă.

În teza noastră au fost urmărite și atinse următoarele obiective

Obiective principale

- I. Rațiunea firii omului (suflet rațional cu trup) nu se poate schimba (adică macro-evoluția omului sau proveniența sa dintr-un filament primordial/L.U.C.A. sunt false);
- II. Modul de a fi/ de lucru al omului se poate schimba, prin următoarele căi:
 - A. firească (micro-evoluție sau adaptare);
 - B. suprafirească (îndumnezeire);
 - C. subfirească (cădere și demonizare);
- III. L.U.C.A. nu este un concept științific-empiric, ci unul metafizico-religios, de tip păgân.

Obiective secundare

- I. Am arătat că, în religiile păgâne, continuate în creștinism prin origenism, încă de la început a fost propovăduită ideea religioasă că rațiunile firilor s-ar putea schimba (materia evoluată transformându-se în zei, aceștia în oameni și în toate celelalte făpturi). De asemenea ideea reîncarnării susține că sufletul rațional nu este legat strict de un singur trup, pe care l-a primit de la zămislire, ci că sufletul își poate schimba trupul, de la o viață la alta. Astfel este distrusă rațiunea felului de a fi unic al persoanei, la care participă trupul unicat, specific unui singur ipostas, pentru care a și fost creat în mod special de Dumnezeu, cu caracteristici care să reprezinte tocmai acel ceva unic din sufletul care îl poartă (doctrina reîncarnării este transpusă, în limbaj modern, în trans- și post-umanism, când se vrea transferul minții omenești într-un alt trup de om). Metempsihoza pune animalele pe picior de egalitate cu oamenii, dându-le și lor rațiunea firii omenești (de suflet rațional în trup), desființându-le rațiunea firii (de suflete cu simțire, dar fără de minte, în trup). Această idee face posibilă transformarea evoluționist-teistă a maimuței în om, prin primirea unui suflet rațional (se regăsește și în trans-, post- și meta-umanism, când se vrea transferul minții omenești în trup de animal sau chiar într-un obiect neînsuflit, cum sunt calculatoarele sau rețeaua de internet). Am arătat, la modul cel mai concret, cum toate aceste teorii metafizice religioase au afectat concepțiile cercetătorilor de azi. Ei nu au ajuns să creadă în evoluționism fiindcă au descoperit vreun adevăr științific incontestabil, ci din credința, explicită sau implicită, în acele teorii;
- II. Am cercetat viețile și scrierile întemeietorilor evoluționismului, pentru a evidenția legătura dintre viața lor pătimasă și mentalitatea lor metafizică evoluționistă – însușită tocmai pentru că le permitea să-și lucreze mai departe patimile, adormindu-le conștiința. Am descris inclusiv fenomenele de înșelare demonică, prin care rațiunile mincinoase evoluționiste le-au fost insuflăte – la modul cel mai concret, prin false vedenii și stări de extaz, de tip păgân;
- III. Am arătat, prin dovezi științifice, că evoluționismul este fals, contrazicând realitatea naturală și legile ei;
- IV. Am arătat că însăși credința în dumnezeul vag al teiștilor este mai gravă și mai răspândită decât ateismul, ajungând „să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși” (Mt 24,24), cu alte cuvinte, că evoluționismul teist este mai primejdios decât cel ateu, având o influență mai nocivă asupra mentalității omului și a relației lui personale cu Adevărul/Dumnezeu.

Am cercetat surse patristice, pentru a ne lămuri cum se petrece înnoirea firilor, și am prezentat datele științifice contemporane, în lumina învățăturilor Sfinților Părinți despre antropologie, mai precis despre originea, căderea și înnoirea omului. Am comparat viețile, învățăturile și modul de a primi descoperiri ale Sfinților Părinți, cu viețile, învățăturile și descoperirile demonice ale marilor evoluționiști teiști, pentru a vedea în ce măsură aceștia din urmă au răstălmăcit realitatea, din motive cât se poate de subiective, din pricina unor experiențe pătimase care i-au marcat. Am

încercat să înțelegem firea umană, cât mai aproape de felul cum ne-a descoperit-o Dumnezeu, atât prin revelație, cât și prin dovezi experimentale contemporane. Firea omenească este ca o statuie ascunsă într-un bloc de piatră, din care am îndepărtat excesele și grosolănia materiei (sau a cugetării trupești), pentru a vedea frumusețea pusă de Dumnezeu înlăuntru.

Răspunsul la problema cercetării

Am văzut, așadar, că este posibilă înnoirea firii omului, dar numai prin schimbarea modului ei de a fi/de a lucra, nu și al rațiunii ei. Firea umană este stabilă în rațiunile ei, chiar și în condițiile unor schimbări spectaculoase ale modului ei de a fi/de a lucra. Nici măcar extrem de rarele (de fapt utopicele) mutații benefice nu pot duce la schimbarea rațiunii firii omului sau a oricărui alt tip de făptură.

Am aflat că omul se aseamănă, pe de o parte, cu făpturile netrupești, prin minte, iar, pe de alta, cu cele trupești prin trup: și cu cele neînsuflețite, și cu cele cu duh de creștere și de înmulțire (plantele) și cu cele care au simțire (animalele) – pentru a se smeri și a le uni pe toate cu Dumnezeu și pentru ca să strălucească și mai mult capodopera creației: rațiunea legată ontologic de liberul arbitru. Înrudirea trupului omului cu al celorlalte făpturi, care îi dă capacitatea să-și împlinească menirea de a le uni pe toate cu Dumnezeu, prin har, nu este o înrudire ancestrală, de proveniență dintr-un filament primordial comun/L.U.C.A. („Last Universal Common Ancestor” = Ultimul strămoș comun universal – lb. engl.), ci este dată numai de faptul că avem același Creator-Tată, Care ne-a zidit după aceleași legi, iubindu-ne ca pe copiii Lui. Trăind în același mediu, având vieți fiziologice similare, avem și funcții asemănătoare, și organe asemănătoare, și genomuri asemănătoare.

Dar însăși crearea noastră a reprezentat înrudirea tuturor făpturilor prin rațiuni asemănătoare, fiindcă toate sunt icoane ale rațiunilor Aceluiași Dumnezeu, menite să se împlinească, prin unire harică cu El, pe baza capacității noastre firești pentru această unire. Firea noastră a fost făcută cu capacitatea de a unii firile tuturor făpturilor într-un singur ipostas, tocmai pentru a simboliza perihoreza firilor dumnezeiască și omenească în Hristos. El este Alfa, prin Logos (rațiune) și cauzalitate, dar și Omega, prin finalizare și dobândirea unui Tropos (mod de lucru), identic cu al Lui, prin har: starea de jertfă. Nu ne mai miră, așadar, când descoperim anatomie, genetică și fiziologie asemănătoare între făpturi, toate fiind făcute, încă de la început, dinainte de cădere, în vederea împlinirii acestui primordial scop.

Așadar înnoirea firii omului este posibilă, dar se face doar prin schimbarea modului ei de a fi/de a lucra, iar nu prin schimbarea rațiunilor ei. De fapt nu este posibilă schimbarea rațiunii niciunei firi. Nu poate o singularitate primordială să se transforme într-un cosmos, nu poate o supă să se prefacă într-o celulă, nu poate un organism unicelular să devină pluricelular, nu poate o reptilă să devină pasăre, nici o maimuță om. De fapt nicio făptură nu se poate transforma într-alta, așa cum pretindeau elinii (și alți ereziarhi influențați de ei, de-a lungul timpului) când vorbeau de oul cosmic prefăcut în cosmos sau de metempsihoză – ambele idei fiind preluate de evoluționismul (inclusiv cel teist) de azi și atunci când pretinde că este strict științific, și atunci când recunoaște că este religios.

Astfel că Sfinții Părinți și teologii/oamenii de știință de azi, care nu s-au lăsat influențați de păgânism, au ajuns la aceeași concluzie: *L.U.C.A. nu există.*

Există însă Sfântul Apostol Luca, care ne învață:

„Și unii credeau celor spuse, iar alții nu credeau”

(FA 28,24).

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!

CUPRINS	V
REFERINȚE BIBLICE	XV
LISTĂ DE ABREVIERI.....	XIX
PREFAȚĂ	XXIII
INTRODUCERE	XXXIII
Problema cercetării	xxxiii
Temele și „nișa” cercetării	xxxiii
Prezentarea succintă a stadiului actual al cercetării științifice și bibliografia reprezentativă	xxxv
Stadiul actual al cercetării	xxxvi
În lume	xxxix
La noi	l
1918 – 1948.....	l
Continuatorii de după 1948.....	li
Cei formați după 1948	lii
Obiectivele de cercetare propuse	liii
Metodologia de cercetare propusă	liv
Delimitările studiului	lv
Contribuții și preocupări proprii pe tema propusă, estimarea reușitei și riscului cercetării.....	lvi
Rezultatele științifice estimate ale cercetării	lvii
Valorificarea rezultatelor cercetării	lvii
Concepte folosite în această teză	lviii
Agnosticism	lviii
Apologie.....	lviii
Ateism.....	lxii
Axiome	lxiii
Baramin.....	lxiii
Clasificarea științifico-religioasă a cosmogoniilor și concepțiilor despre originea omului	lxiii
Creaționism	lxv
Cunoașterea dumnezeiască și cunoașterea fapturilor	lxviii
Cunoaștere demonică.....	lxix
Cunoaștere prin pocăință	lxix
Cunoaștere prin rațiunea căzută	lxix
Cunoaștere prin revelație	lxix
Cunoaștere prin studiu	lxix
Cunoaștere prin trăire integrală	lxx
Cunoaștere firească.....	lxx
Cvadriga tâlcuirii patristice: istorică, tropologică, alegorică și anagogică	lxx
Deism.....	lxxi
Dogmatisirea păcatului	lxxi
Evoluționism	lxxi
Evoluționism teist.....	lxxv
Filamentul primordial cosmic/biologic	lxxvi
Înnoirea firii vs. schimbarea firii.....	lxxvii
Învechirea/stricarea firii.....	lxxvii
L.C.A. („Last Common Ancestor” = Ultimul strămoș comun – lb. engl.).....	lxxvii
L.U.C.A. („Last Universal Common Ancestor” = Ultimul strămoș comun universal – lb. engl.)	lxxviii
Macro-evoluție vs. micro-evoluție	lxxix
Metafizică, metafizician	lxxix
Metempsihoză vs. reîncarnare.....	lxxxv
Metoda deductivă vs. metoda inductivă	lxxxv
Metoda empirică.....	lxxxvii
Metoda revelației în știință.....	lxxxvii
Mod de lucru/mod de a lucra vs. mod de existență/mod de a fi	lxxxvii
NCE (numitorul comun epistemologic)	lxxxvii
Pandeism	xc
Panendeism	xc

Panenteism	xc
Panteism.....	xc
Poietogen	xcii
Prilostire.....	xcii
Rațiunea activității și a pățimirii sau firesc, suprafiresc (mai presus de fire) și împotriva (contra) firii.....	xciii
Rațiunea ființelor gânditoare.....	xciii
Rațiunea firii	xciv
Știință = Metafizică și date științifice.....	xcv
Teism	xcvi
Timpul îndelungat	xcvi
Transformism.....	xcvi
Uniformism.....	xcvi
Veriga lipsă vs. veriga intermediară vs. L.C.A.....	xcvii
CAPITOLUL 1 – L.U.C.A. DIN PERSPECTIVA GÂNDIRII RELIGIOASE.....	1
1.1 Istoria păgânismului ca o promovare a cercetării evoluționiste a lumii.....	1
1.1.1 Prototipurile tuturor eresurilor din care își are originea și evoluționismul	2
1.1.2 Evoluționismul nu este o noutate științifică, ci un vechi păgânism	6
1.1.2.1 <i>Evoluționismul semilunii fertile</i>	7
1.1.2.1.1 <i>Zoroastrismul</i>	9
1.1.2.1.1.1 Un studiu evoluționist sugestiv despre zoroastrism.....	9
1.1.2.1.1.2 Istoria zoroastrismului, după Sfinții Părinți.....	14
1.1.2.1.1.3 Zoroastrismul lui Nietzsche.....	15
1.1.2.1.2 <i>Evoluționismul sumeriano-akkadian (caldeean sau babilonean)</i>	23
1.1.2.1.3 <i>Evoluționismul egiptean</i>	28
1.1.2.2 <i>Evoluționismul elen</i>	31
1.1.2.3 <i>Evoluționismul hindus</i>	35
1.1.2.3.1 <i>Hinduismul spiritist și teozofic</i>	36
1.1.2.3.2 <i>Testamentul lui Vivekananda</i>	39
1.1.2.3.3 <i>Hinduismul lui Sri Aurobindo</i>	45
1.1.2.3.4 <i>Hinduismul lui Ken Wilber</i>	48
1.1.2.4 <i>Evoluționismul păgânismului nordic</i>	54
1.1.3 Evoluționismul ca religie de sine stătătoare	58
1.1.3.1 <i>Proveniența, insuflarea demonică și ritualul religiei evoluționiste</i>	58
1.1.3.2 <i>Scientologia</i>	59
1.2 Origen, precursor al evoluționismului „creștin”	63
1.2.1 Introducere.....	63
1.2.2 Învățăturile eretice ale lui Origen, legate direct de evoluționism	68
1.2.3 Infailibilitatea Adevărului absolut, Origen și L.U.C.A.....	72
1.3 Gânditori romano-catolici și evoluționismul teist.....	82
1.3.1.1 <i>Jean Baptiste Lamarck, întemeietorul E.T.</i>	82
1.3.1.2 <i>Pierre Teilhard de Chardin</i>	85
1.3.1.3 <i>Georges Lemaitre</i>	94
1.3.1.4 <i>Karl Rahner</i>	95
1.3.1.5 <i>Francisco Ayala</i>	119
1.3.1.5.1 <i>Formarea lui Francisco Ayala</i>	119
1.3.1.5.2 <i>Teodiceea lui Francisco Ayala</i>	122
1.3.1.5.3 <i>Alte opinii ale lui Francisco Ayala</i>	123

1.4	Gânditori protestanți și evoluționismul teist.....	129
1.4.1	Quakerii	129
1.4.1.1	George Fox.....	130
1.4.1.2	Tipurile de quakeri.....	130
1.4.1.3	Quakerii și evoluționismul.....	131
1.4.1.4	Colaborarea romano-catolici-quakeri în fabricarea E.T.	132
1.4.2	Lars Anders Thunberg.....	137
1.4.3	„Evanghelistul” E.T. (Denis Alexander).....	138
1.4.3.1	Formarea lui Denis Alexander	139
1.4.3.2	Mentalitatea lui Denis Alexander	139
1.4.3.3	Erminiile E.T. ale lui Denis Alexander	141
1.4.3.3.1	Ce înțelegem prin Creație?	142
1.4.3.3.2	Doctrina biblică a creației	144
1.4.3.3.3	Ce înțelegem prin evoluție? Datate, ADN și gene.....	150
1.4.3.3.4	Ce înțelegem prin evoluție ? Selecția naturală și succesul reproductiv	152
1.4.3.3.5	Ce înțelegem prin evoluție? Speciație, fosile și problema informării	158
1.4.3.3.6	Obiecții aduse teoriei evoluției.....	173
1.4.3.3.7	Cum rămâne cu Geneza?	180
1.4.3.3.8	Creaționismul evoluționist (CE).....	194
1.4.3.3.9	Cine au fost Adam și Eva? Cadru general.....	197
1.4.3.3.10	Cine au fost Adam și Eva ? Știința și Geneza în dialog	198
1.4.3.3.11	Evoluția și înțelegerea biblică a morții	205
1.4.3.3.12	Evoluția și căderea în păcat.....	210
1.4.3.3.13	Evoluția, răul natural și problema teodiceei	213
1.4.3.3.14	Proiectul inteligent și ordinea creației.....	218
1.4.3.3.15	Evoluția - inteligentă și proiectată?	220
1.4.3.3.16	Originea vieții	221
1.4.3.3.17	Postfață	222
1.5	Agnosticul Charles Darwin.....	224
1.5.1	Începuturile lui Darwin	226
1.5.2	Începuturile teoriei lui Darwin.....	227
1.5.3	Hinduismul lui Darwin.....	228
1.5.4	Cinismul lui Darwin.....	229
1.5.5	Treptele lepădării de Hristos.....	231
1.5.5.1	Laptele ereziilor	231
1.5.5.2	Aprinderea ze(l)ului hindus	231
1.5.5.3	Beagle.....	234
1.5.5.4	Emma cea tristă nu-l poate salva.....	235
1.5.5.5	Teodiceele eretice nu-l pot salva	237
1.5.5.6	Declarațiile lepădării treptate	239
1.5.5.6.1	Lepădarea de credința copilăriei	239
1.5.5.6.2	Lepădarea de teism	240
1.5.5.6.3	Începutul agnosticismului.....	241
1.5.5.6.4	Religia ca o caracteristică socială evoluată	243
1.5.5.6.5	Exprimarea agnosticismului.....	244
1.5.5.6.6	Spiritismul ⇒ avalanșa agnosticismului.....	245
1.5.5.6.7	Agnosticism = ateism necombatant	251
1.5.6	„Căința”	254
1.5.7	Roade rele ale unui pom rău.....	255
1.5.7.1	Promovarea teoriei lui Darwin în mediul teologic.....	255
1.5.7.2	Mintea darwiniștilor.....	257
1.5.7.3	„Mila” evoluționistă și răul „eu”-genism	262
1.5.7.4	Rasismul lui Darwin.....	269
1.5.7.5	Roadele evoluționismului (darwinismului).....	271

1.5.7.5.1	<i>Capitalismul susținut de darwinism</i>	272
1.5.7.5.2	<i>Socialismul (comunismul) susținut de darwinism</i>	272
1.5.7.5.3	<i>Colonialismul susținut de darwinism</i>	272
1.5.7.5.4	<i>Expansionismul susținut de darwinism</i>	273
1.5.7.5.5	<i>Ateismul susținut de darwinism</i>	273
1.5.7.5.6	<i>Concluzia susținută de darwinism</i>	273
1.5.7.5.7	<i>De la „umanismul” lui Darwin la trans, post, meta-„umanism”</i>	273
1.6	Concluzia cap. „L.U.C.A. din perspectiva gândirii religioase”.....	280
CAPITOLUL 2 – L.U.C.A. DIN PERSPECTIVA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ		287
2.1	Introducere.....	287
2.2	Uniformismul negat de știință.....	288
2.3	Timpul îndelungat negat de știință.....	292
2.3.1	Credința în datarea radiometrică.....	295
2.3.2	Și datarea radiometrică locală corectă indică un pământ tânăr.....	299
2.3.3	Alte sisteme de datare.....	301
2.4	Transformismul negat de știință.....	309
2.4.1	L.U.C.A. și transformismul.....	309
2.4.2	Formarea speciilor noi din L.U.C.A.?.....	312
2.4.2.1	<i>Imposibilitatea formării speciilor noi, dovedită experimental</i>	312
2.4.2.2	<i>Selecția naturală – o eroare științifică</i>	317
2.4.2.2.1	<i>Selecția vs. Adaptarea naturală (Selecția supranaturală)</i>	318
2.4.2.2.2	<i>Selecția naturală, imaginată pentru eliminarea Creatorului</i>	319
2.4.2.2.3	<i>Selecția naturală, imaginată de Darwin pentru acceptarea L.U.C.A.</i>	324
2.4.2.2.4	<i>Selecția naturală imaginată, o speculație a lui Darwin neconfirmată de natură</i>	326
2.4.2.2.5	<i>Selecția naturală imaginată, contrazisă de genetică</i>	328
2.4.2.2.6	<i>TND – Teoria Neo-Darwinistă sau Teoria Sintezei Moderne a Evoluției</i>	329
2.4.2.2.7	<i>Adaptarea naturală contrazice selecția naturală + TND + L.U.C.A. arătând necesitatea Creatorului</i>	330
2.4.2.2.8	<i>Cfr. legii a doua a termodinamicii, informația (inclusiv ADN) nu poate apărea de la sine, ea este creată întotdeauna de o inteligență din afară</i>	332
2.4.2.2.9	<i>Biologia moleculară și selecția naturală</i>	335
2.4.2.3	<i>Comportamentul sexual aberant vs. selecția sexuală</i>	337
2.4.3	Verigi intermediare?.....	342
2.4.3.1	<i>Problema verigilor intermediare</i>	342
2.4.3.2	<i>Verigile lipsă ale omului</i>	344
2.4.3.2.1	<i>„Evoluția” genului Homo din imaginația evoluționiștilor din 2022</i>	345
2.4.3.2.2	<i>Este Homo erectus o verigă lipsă umană?</i>	346
2.4.3.2.2.1	<i>Morfologia inconfundabilă a lui Homo erectus</i>	346
2.4.3.2.2.2	<i>Homo erectus ne arată că evoluționismul este fals</i>	347
2.4.3.2.2.3	<i>Intervalul de timp al lui Homo erectus</i>	347
2.4.3.2.2.4	<i>Homo ergaster (= Homo erectus din Africa)</i>	350
2.4.3.2.2.5	<i>Coexistența Homo habilis, Homo erectus, Homo sapiens anulează evoluționismul</i>	350
2.4.3.2.2.6	<i>Omul de Java (= omul de Pekin = Homo erectus)</i>	353
2.4.3.2.2.6.1	<i>Legenda Omului de Java</i>	354
2.4.3.2.2.6.2	<i>Geologie deficitară</i>	355
2.4.3.2.2.6.3	<i>Identificare deficitară</i>	357
2.4.3.2.2.6.4	<i>Omul de Java – un paradox care desființează evoluționismul uman</i>	358
2.4.3.2.2.6.5	<i>Un amant gelos</i>	359
2.4.3.2.2.7	<i>Homo georgicus sau omul de Dmansî (= Homo erectus pigmeu)</i>	359

2.4.3.2.3	<i>Sunt Homo sapiens arhaici verigi lipsă umane?</i>	360
2.4.3.2.3.1	Taxonomie	360
2.4.3.2.3.2	Morfologie	361
2.4.3.2.3.3	Coșul comodității	361
2.4.3.2.3.4	Fosile eterogene incluse	362
2.4.3.2.3.5	Noroiul din mijloc	363
2.4.3.2.3.6	Groapa oaselor îngroapă evoluționismul	363
2.4.3.2.3.7	Șovăiala politică evoluționistă	365
2.4.3.2.3.8	Subiectivism evoluționist american	366
2.4.3.2.3.9	Homo heidelbergensis (= Homo sapiens arhaic)	367
2.4.3.2.3.10	Frauda Omului de Piltdown	367
2.4.3.2.3.11	Homo cepranensis (= Homo sapiens arhaic)	371
2.4.3.2.3.12	Homo rhodesiensis (= Homo sapiens arhaic)	372
2.4.3.2.3.13	Craniul Gawis (= Homo sapiens arhaic)	376
2.4.3.2.3.14	Homo neanderthalensis (= Homo sapiens arhaic)	376
2.4.3.2.3.15	Homo denisovensis (= Homo sapiens arhaic)	378
2.4.3.2.3.16	Homo antecessor (= Homo sapiens arhaic) sau canibalismul evoluționist	378
2.4.3.2.4	<i>Homo luzonensis</i> (= <i>Homo sapiens sapiens</i> – modern – pigmeu) iluzia unei noi verigi	382
2.4.3.2.5	<i>Genetica verigilor lipsă</i>	383
2.4.3.2.5.1	ADN-ul cimpanzeilor = 98,5% ADN-ul omului?	384
2.4.3.2.5.2	Mt-Eva și Y-Adam?	389
2.4.3.2.5.2.1	Eva veche Evoluție Ev Nou	389
2.4.3.2.5.2.1.1	Neo-rasismul Evei africane	389
2.4.3.2.5.2.1.2	Eva africană nu e scoasă din coastă de fosile	391
2.4.3.2.5.2.1.3	Eva din eprubetă sau joaca cu numele de familie	392
2.4.3.2.5.2.1.4	Ipotezele false ale Evei africane	393
2.4.3.2.5.2.1.5	Ceasul molecular	394
2.4.3.2.5.2.1.6	Șarpele Evei Africane	394
2.4.3.2.5.2.1.7	Fosile vs. molecule	395
2.4.3.2.5.2.1.8	Experimente și Adevăr	397
2.4.3.2.5.2.1.9	Falsitatea Evei africane	397
2.4.3.2.5.2.1.10	Eva Africană vs. Continuitatea Multiregională	398
2.4.3.2.5.2.1.11	2996 î.H.	403
2.4.3.2.5.2.2	Y-Adam?	404
2.4.3.2.5.2.2.1	Un singur bărbat din istorie, strămoșul comun al tuturor oamenilor	404
2.4.3.2.5.2.2.2	Y-Adam vs. Mt-Eva	409
2.4.3.2.5.2.3	Metodele arborilor filogenetici și cele genetice bio-moleculare (folosite pentru Eva africană, Y-Adam și copiii lor autozomali), contestate chiar de specialiștii evoluționiști și dependente de presupunerile metafizice, vechi și greșite, făcute de paleoantropologi	414
2.5	Dinozaurii, Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii) și pterozaurii – fâpturi dispărute sau contemporane cu noi?	418
2.5.1	Fosilele dinozaurilor ne arată că au fost înecați la Potop	418
2.5.1.1	<i>Predicțiile Potopului sunt confirmate științific</i>	418
2.5.1.1.1	<i>Depunerea catastrofală globală</i>	419
2.5.1.1.1.1	Turbidit	420
2.5.1.1.1.2	Mărturia rocilor despre Potop	421
2.5.1.1.1.3	Mărturia fosilelor despre Potop	422
2.5.1.1.2	<i>Depunerea catastrofală într-un timp scurt</i>	424
2.5.1.1.2.1	Bio-turbiditatea, undularea, pașii și timpul scurt	425
2.5.1.1.2.2	Sedimentele deformate mai înainte de a se întări	426

2.5.1.1.2.3	Eroziunea rapidă a Marelui Canion	427
2.5.1.1.3	<i>Datări nepotrivite cu realitatea</i>	427
2.5.1.1.3.1	Canioanele și datările radiometrice	427
2.5.1.1.3.2	Copaci pietrificați vertical	429
2.5.1.1.3.3	Epoca de gheață	431
2.5.1.2	<i>Fosilele sunt formate printr-un Potop global</i>	437
2.5.1.2.1	<i>Dovezi ale înmormântării rapide în ape</i>	437
2.5.1.2.2	<i>Fosilele polistratificate se formează în ≤ 50 ani</i>	438
2.5.1.2.2.1	Cărbune	438
2.5.1.2.2.2	Calcar	439
2.5.1.2.2.3	Șist	439
2.5.1.2.3	<i>Fosilele au doar câteva mii de ani</i>	440
2.5.1.2.4	<i>Fosilele umane</i>	440
2.5.1.2.5	<i>Fosilele dinozaurilor</i>	447
2.5.2	Dispariția speciilor	448
2.5.3	Dinozaurii, Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii) și pterozaurii din istorie	448
2.5.3.1	<i>Criptozoologia – știință sau pseudoștiință?</i>	448
2.5.3.2	<i>Mărturii istorice</i>	450
2.5.3.2.1	<i>Din Sfânta Tradiție</i>	450
2.5.3.2.1.1	Sfânta Scriptură (B,1914, tălmăcită după LXX și Noul Testament original)	450
2.5.3.2.1.1.1	Facerea	450
2.5.3.2.1.1.2	„Cartea lui Iov”	451
2.5.3.2.1.1.3	„Psaltirea Prorocului și Împăratului David”	452
2.5.3.2.1.1.4	Isaia	452
2.5.3.2.1.1.5	„Cartea înțelepciunii lui Isus fiul lui Sirah”	452
2.5.3.2.1.1.6	„Istoria omorârii balaurului și a sfărâmării lui Vil, despărțită dela sfârșitul cărții lui Daniil”	452
2.5.3.2.1.1.7	„Apocalipsis a Sfântului Ioan Teologul”	453
2.5.3.2.1.2	Sfinții Părinți	453
2.5.3.2.1.2.1	Sfinții Apostoli, Fer. Augustin și pterozaurii?	453
2.5.3.2.1.2.2	Sf. Ier. Ioan Gură de Aur despre sauropozi („cel dintâi din pustie”) și Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii) („împăratul din părți nenavigabile” – sau poate chiar Spinosaurus aegyptiacus?)	454
2.5.3.2.1.2.3	Sf. Cuv. Ioan Damaschin despre Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii), pterozauri, șarpele crescut mare și Ceratopsia (Agathaumas sphenocerus?)/Charonosaurus?	455
2.5.3.2.1.2.4	Sf. Cuv. Nicodim Aghioritul, psalmii și balaurii	458
2.5.3.2.1.2.5	Dinozaurii, Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii) și pterozaurii din Viețile Sfinților	460
2.5.3.2.2	<i>Din afara Sfintei Tradiții</i>	461
2.5.3.3	<i>Mărturii contemporane</i>	467
2.5.3.3.1	<i>Sfântul Cuvios Varsanufie, de la Optina</i>	467
2.5.3.3.2	<i>Părinți duhovnicești</i>	467
2.5.3.3.2.1	Arhimandritul Irinarh Roseti (Mănăstirea Horaia și Muntele Tabor – 1771-1859)	467
2.5.3.3.2.2	Balaurul de la Cernica și Apocalipsa	467
2.5.3.3.3	<i>Întâlniri recente</i>	470

2.5.3.3.3.1	Pistozauri/notozauri/bazilozauri	470
2.5.3.3.3.2	Pterozauri.....	475
2.5.4	Cercetările biologice ne arată că dinozaurii, Ichthyopterygia (ihtiozaurii)/ Sauropterygia (pistozaurii, notozaurii)/ Basilosauridae (bazilozaurii) și pterozaurii au supraviețuit până acum.....	480
2.5.4.1	<i>Caracteristicile anatomo-fiziologice paleontologice ale dinozaurilor ne arată că sunt totuna cu balaurul din cartea lui Iov, capitolul 40.....</i>	481
2.5.4.2	<i>Fosile vii.....</i>	483
2.5.4.3	<i>Țesuturi moi în fosile moarte.....</i>	484
2.5.5	Persistența speciilor de-a lungul istoriei geologice.....	489
2.6	Concluzia cap. „L.U.C.A. din perspectiva oamenilor de știință”	491
CONCLUZII.....		I
Au fost atinse următoarele obiective.....		i
Obiective principale.....		i
Obiective secundare.....		i
Răspunsul la problema cercetării.....		ii
FLORILEGIU PATRISTIC.....		III
Despre tâlcuirea istorică și revelația cărții Facerii și a naturii		v
Câteva mici noțiuni de antropologie patristică.....		xxi
Rostul omului în creație.....		xxii
Sufletul omenesc		xxiv
<i>Ce este sufletul.....</i>		xxiv
<i>Diferența dintre sufletul omului și sufletele animalelor</i>		xxviii
<i>Mintea, nefiind trupească, nu este localizată nici în creier, nici în altă parte a trupului.....</i>		xxxii
<i>Conducerea firii de către minte.....</i>		xxxii
<i>Cugetul simplu, care își adună informațiile din simțirea împărțită, arată că mintea, asemenea lui Dumnezeu, nu poate fi înțeleasă</i>		xxxii
Rostul trupesc, sufletesc și duhovnicesc al mădularelor trupului		xxxiii
Firea, ipostasul, specia, genul și Bunul Dumnezeu.....		xxxiii
<i>Ființă.....</i>		xxxiii
<i>Ființă (ceea ce este) = οὐσία (lb. gr. ← verbul εἶμι = „a fi, eu sunt”; εἶμι, ὁ ὄν → ἐγώ) = essentia/substantia (lb. lat.) = being (lb. engl.).....</i>		xxxiii
<i>Spre ființă (spre ființare) = ἐπιούσιος (lb. gr.)</i>		xxxiv
<i>Ființă (făptură vie, viețuitoare) = ζῶον (lb. gr. → ζωή).....</i>		xxxvi
<i>Fire (natură) = φύσις (lb. gr. „caracteristici intrinseci”) = natura (lb. lat. „calități esențiale, dispoziție înăscută”, „naștere”).....</i>		xxxvii
<i>Φύσις în afara Sfințelor Scripturi.....</i>		xxxvii
<i>Φύσις în Sfânta Scriptură</i>		xxxviii
<i>Gen = γένος (lb. gr. „urmași, familie, odraslă; seminție, adică neam sau popor cu originea din aceiași părinți; fel”).....</i>		xli
<i>Urmași, familie, odraslă</i>		xli
<i>Seminție, adică neam sau popor provenit din aceiași părinți.....</i>		xli
<i>Fel</i>		xlii
<i>Specie/rasă (subspecie), soi = σπέρμα (lb. gr. „sămânță”).....</i>		xlii

<i>Ζυγός</i> (lb. gr. „cuplare; robire; brațul balanței”)	xlii
<i>ἕτεροζυγέω</i> (lb. gr. „împerechere diferită”) = <i>ἕτερος</i> „altul, diferit” + <i>ζυγός</i>	xlii
<i>Σπέρμα</i> (lb. gr. „sămânță”)	xlii
<i>Rasă</i> (subspecie)/specie = <i>ἔθνος</i> (lb. gr. „rasă – oameni/animale/insecte cu același obiceiuri; trib; neam; străini – neevrei; păgâni”)	xlv
<i>În LXX</i>	xlv
<i>În Noul Testament</i>	xlvi
<i>Ipostas</i> = <i>ὑπόστασις</i> (lb. gr. „un cadru de sub, de susținere – suport; la figurat – concret, esență, abstract, asigurare – obiectiv sau subiectiv; proprietate, avere; sediment; stare, stat; sfat, plan, scop; actualizare a virtualului, concretizare, adevăr”)	xlvii
<i>ὑπόστασις</i> în afara Sfințelor Scripturi	xlvii
<i>ὑπόστασις</i> în Sfânta Scriptură	xlviii
<i>Individ/atom</i> = <i>individuum</i> (lb. lat. „cel care nu mai poate fi împărțit”) = <i>ἄτομα</i> (lb. gr. <i>a</i> + <i>τέμνω</i> „a tăia” = „cel care nu poate fi tăiat”) și <i>stihie</i> = <i>στοιχεῖον</i> (lb. gr. „element”)	xlix
<i>Persoană</i> = <i>persona</i> (lb. lat. „mască de teatru; personaj; persoană”) = <i>πρόσωπον</i> (lb. gr. „margină; suprafață; partea din față; față; mască; „aspectul”/„trăsăturile” unui om sau obiect; „înfățișare” – inclusiv a lui Dumnezeu; prezență personală; persoană”)	xlix
<i>Lucrare/energie</i> ⇐ <i>ἐνεργέω/ἐνεργής</i> (lb. gr. „a fi activ, eficient”/„activ, operativ”)	l
<i>Sfinții Părinți despre toate cele de mai sus</i>	li
Facerea omului	lv
Din nimic și direct „la gata” – fără intermedierea vreunui filament primordial (cosmic și/sau biologic – inclusiv L.U.C.A.)	lvi
Despre panteism	lvii
Despre transformism	lvii
Despre hazard	lvii
Despre lupta pentru existență	lviii
Despre copilărie	lviii
Omul diferit de celelalte făpturi	lviii
Omul la desăvârșitul facerii făpturilor	lix
Originea omului într-un singur ipostas – pentru unitatea creației și unirea ei cu Dumnezeu	lxi
Eva	lxv
Selecția naturală privită nu ca eroare științifică, ci ca erezie	lxviii
Zămislirea	lxx
Dezvoltarea embrionului	lxxiii
Chip și asemănare	lxxv
Chipul	lxxv
Ierarhia chipurilor	lxxix
De la chip la asemănare	lxxxvi
Asemănarea	xc
<i>În două direcții</i>	xc
<i>Cu Dumnezeu</i>	xcii
<i>Cu îngerii</i>	xciii
<i>Cu dracii</i>	xciii
<i>Cu dobitoacele</i>	xcvi
<i>Asemănarea omului cu animalele</i>	xcvi
<i>Scopul asemănării trupești a omului cu animalele: unirea lor cu Dumnezeu, prin om, și sublinierea, prin contrast, a deosebirii omului de ele, evidentă prin mintea sa și modul ei de a lucra prin trup</i>	xcviii
<i>Comportamentul pătimaș al omului și asemănarea lui deosebită cu animalele</i>	ci
<i>„Sexoluție” = sex-evoluție + sex-revoluție</i>	ciii
Căderea omului	cxvii
Pomul înțelepciunii (vieții)	cxviii
Pomul științei (morții)	cxviii

Sfârșitul răului.....	cxx
Înnoirea firii omului, după Sfinții Părinți.....	cxxii
Înnoirea firii = neschimbarea rațiunii + schimbarea modului de lucru.....	cxxii
Uriașii	cxli
Slușiile.....	clviii
Umanitatea slușiilor	clxxiii
Îndumnezeirea	clxxxvii
Ce este îndumnezeirea	clxxxix
Răbdare în așteptare	cxcv
Îndumnezeirea omului	cxcvi
Îndumnezeirea întregii firii văzute, prin om	ccvii
Maica Domnului = rostul omului⇒ inutilitatea puerilă a supraomului	ccxi
Teodiceea filozofică vs. lămurirea patristică a căderii, a consecințelor ei și a răului fizic – privit nu ca o necesitate pedepsitoare/transformatoare de firi, ci ca o pedagogie vindecătoare și iubitoare	ccxxi
Sfinți Părinți contemporani despre evoluționism	ccxlix
Sf. Ier. Ignatie Briancianinov	ccxlix
Sf. Ier. Teofan Zăvorătuțul.....	ccl
Sf. sfințit Mc. Vladimir Bogoiavlenski, Mitropolitul Kievului și al Galiciei	cclii
Sf. Ier. Nectarie al Eghinei.....	cclii
Sf. sfințit Mc. Ilarion Troițki, Arhiepiscopul Kolomnei.....	cclv
Sf. Ier. Nicolae Velimirovici.....	cclv
Sf. Ier. Luca despre L.U.C.A.	cclviii
<i>Viața Sf. Ier. Luca</i>	cclviii
<i>Știința și religia despre L.U.C.A.</i>	cclx
Sf. Cuv. Ambrozie de la Optina	ccciv
Sf. Cuv. Ioan de Kronstadt.....	ccciv
Sf. Cuv. Varsanufie de la Optina.....	cccv
Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul	cccv
Sf. Cuv. Iustin Popovici.....	cccvi
Sf. Cuv. Iosif Isihastul (Gheron Iosif)	cccvii
Sf. Cuv. Sofronie Saharov	cccvii
Sf. Cuv. Paisie Aghioritul	cccvii
Sfântul Sinod al Sfintei Biserici Ortodoxe Sârbe.....	cccix
Sf. Ier. Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului	cccxii
Concluzia cap. „Florilegiu, din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți, despre originea și devenirea omului”	cccxcv
LISTĂ CU FIGURI	CCCXIX
LISTĂ CU TABELE.....	CCCXX
LUCRĂRI CITATE/PARAFRAZATE.....	CCCXXI
BIBLIOGRAFIE.....	CCCXXXIX
Izvoare.....	cccxxxix
Izvoare biblice.....	cccxxxix
Cărți de cult.....	cccxl
Izvoare patristice	cccxl
Dicționare și enciclopedii.....	cccxlvi
Documentare video	ccccli
Cărți și lucrări în volum	ccccli
Studii și articole	cccclxxv
Web	cd
INDICE SCRIPTURISTIC ÎN ORDINE ALFANUMERICĂ.....	CDXV
INDICE REAL.....	CDXXI
INDICE ONOMASTIC	CDXLIX

Adam; agnosticism; ateism; axiome; baramin; Biserică; clasificarea științifico-religioasă a cosmogoniilor și concepțiilor despre originea omului; Creator; creaționism; cunoașterea dumnezeiască și cunoașterea fapturilor; cunoaștere demonică; cunoaștere prin pocăință; cunoaștere prin rațiunea căzută; cunoaștere prin revelație; cunoaștere prin studiu; cunoaștere prin trăire integrală; cunoaștere firească; cvadruga tâlcuirii patristice: istorică, tropologică, alegorică și anagogică; darwinism; deism; desfrâu; dogmatisirea păcatului; eugenism; Eva; evoluționism, evoluționism teist; feciorie; filamentul primordial cosmic/biologic; Iisus Hristos; Împărăția Cerurilor; îndumnezeire; înnoirea firii vs. schimbarea firii; învechirea/stricarea firii; L.C.A. („Last Common Ancestor” = Ultimul strămoș comun – lb. engl.); L.U.C.A. („Last Universal Common Ancestor” = Ultimul strămoș comun universal – lb. engl.); macro-evoluție vs. micro-evoluție; Maica Domnului; malthusianism; metafizică; metafizician; metaom, metaumanism; metempsihoză vs. reîncarnare; metoda deductivă vs. metoda inductivă; metoda empirică; metoda revelației în știință; mod de lucru/mod de a lucra vs. mod de existență/mod de a fi; NCE (numitorul comun epistemologic); neo-darwinism; om; origine; pandeism; panendeism; panenteism; panteism; poietogen; postom, postumanism; priloștire; Rai; rasism; rațiunea activității și a pătimirii sau firească, suprafirească (mai presus de fire) și împotriva (contra) firii; rațiunea ființelor gânditoare; rațiunea firii; scopul creației; supraom, supraumanism; știință = metafizică și date științifice; teism; teodicee; timpul îndelungat; transformism; transom, transumanism; uniformism; veriga lipsă vs. veriga intermediară vs. L.C.A.; zi; Ω.